RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

Xe KAMER

A R R E S T

nr. 232.185 van 15 september 2015
in de zaak A. 212.637/X-16.220.

In zake : de BVBA MVM
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Frederick Bruloot
kantoor houdend te 9052 Gent (Zwijnaarde)
Bollebergen 2 A/20
bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen :

de STAD GENT, vertegenwoordigd door :
1. het college van burgemeester en schepenen
2. de burgemeester
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Patrick Devers
kantoor houdend te 9000 Gent
Kouter 71-72
bij wie woonplaats wordt gekozen

I. Voorwerp van het beroep

1. Het beroep, ingesteld op 28 mei 2014, strekt tot de nietigverklaring van :

> "1. Het besluit van de Burgemeester van de stad Gent van ongekende datum (afgegeven op 16 april 2014) waarbij de vergunning van verzoekende partij tot het plaatsen van een verkoopstand voor snoep, gebak en brood vóór het gebouw gelegen te 9000 Gent, Groentenmarkt 1 wordt geschorst van 17 april 2014 tot en met 30 april 2014 met dreiging tot definitieve intrekking van de vergunning […].
> 2. De intrekking/opheffing van de vergunning tot tijdelijke privatieve ingebruikneming van de openbare weg aan MVM bvba dd. 2 mei 2011 met toekenning van een gewijzigde vergunning dd. 30 april 2014."

II. Verloop van de rechtspleging

2. De verwerende partij heeft een memorie van antwoord ingediend en de verzoekende partij heeft een memorie van wederantwoord ingediend.

Auditeur Sofie De Doncker heeft een verslag opgesteld.

De verzoekende partij heeft een verzoek tot voortzetting van het geding en een laatste memorie ingediend. De verwerende partij heeft een laatste memorie ingediend.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 26 juni 2015.

Staatsraad Stephan De Taeye heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Isabelle Verhelle, die *loco* advocaat Frederick Bruloot verschijnt voor de verzoekende partij, en advocaat Leendert Lachaert, die l*oco* advocaat Patrick Devers verschijnt voor de verwerende partij, zijn gehoord.

Auditeur Sofie De Doncker heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3.1. Met een vergunning van 2 mei 2011 wordt aan de verzoekende partij de toelating verleend tot het plaatsen van een verkoopstand voor snoep, gebak en brood met een oppervlakte van 8 m² vóór het gebouw gelegen aan de

Groentenmarkt 1 te 9000 Gent, waarbij de vorige vergunning van 25 juni 2010 van de verzoekende partij wordt ingetrokken.

Aan de naaste buur van de verzoekende partij, de bvba Uni Choc, wordt op 6 november 2012 een vergunning verleend voor het plaatsen van een verkoopstand voor cuberdons, gebak en cubocrème met een oppervlakte van 4 m² en drie planten met een oppervlakte van 0,07 m², vóór het gebouw gelegen aan de Groentenmarkt 2 te 9000 Gent, waarbij de vorige vergunning van 27 augustus 2012 van de bvba Uni Choc wordt ingetrokken.

3.2. De spanningen tussen de beide voormelde "concurrenten" resulteren in een aantal processen-verbaal. Op 26 september 2013 wordt er tussen hen beiden door de politie van de stad Gent ook een bemiddelingspoging ondernomen, waarbij de zaakvoerder van de bvba Uni Choc weigert om de opgemaakte overeenkomst te ondertekenen.

3.3. Op dinsdag 8 april 2014 escaleert de gespannen sfeer tussen beiden, waarbij een vechtpartij ontstaat tussen C.D., thans werkzaam bij de verzoekende partij, maar voorheen ook werkzaam voor de bvba Uni Choc, en S.B., zaakvoerder van de bvba Uni Choc.

Van deze feiten, die ook in de media onder de naam "neuzenoorlog" melding krijgen, wordt dezelfde dag een proces-verbaal opgesteld. Daarin wordt onder meer het volgende gesteld:

> [C.D.] blijkt geagiteerd en hij deelt ons mee dat het vandaag weer uit de hand gelopen is tussen hem en [S.B.]. [S.B.] zou vlak voor [C.D.] zijn kraam komen staan zijn en [C.D.] zegt zelf dat hij [S.B.] vervolgens 'wegduwde'. [S.B.] zou hierop getracht hebben van [C.D.] een kopstoot te geven. [...]
> Van [S.B.] vernemen wij een min of meer gelijkaardige versie van de feiten van die dag, maar met aanvulling dat hij van [C.D.] nog een klop op zijn mond kreeg.
> [...]
> Tijdens de gesprekken die wij met beiden hebben wijzen wij hen er meermaals op dat hun gedrag niet tolereerbaar is en zij erkennen beiden zich daar van bewust te zijn, maar zij leggen steevast de schuld bij de ander en er lijkt geen enkele intentie om zelf hun gedrag aan te passen."

3.4. Naar aanleiding van de voormelde feiten worden zowel de zaakvoerder van de verzoekende partij als de zaakvoerder van de bvba Uni-Choc op 14 april 2014 door de burgemeester van de stad Gent gehoord.

3.5. Bij de eerste bestreden beslissing van ongekende datum wordt de vergunning tot tijdelijke privatieve ingebruikname van de openbare weg van 2 mei 2011 van de verzoekende partij door de burgemeester voor de periode van 17 april 2014 tot en met 30 april 2014 geschorst.

Hetzelfde geldt voor de vergunning van 6 november 2012 van de bvba Uni-Choc.

3.6. Bij brief van 25 april 2014 laat de burgemeester de bij het conflict betrokken partijen weten dat hij hun nogmaals wenst te spreken op 28 april 2014.

3.7. Bij de tweede bestreden beslissing van 30 april 2014 van de burgemeester wordt de vergunning van 2 mei 2011 van de verzoekende partij opgeheven, en wordt tegelijkertijd aan de verzoekende partij een nieuwe vergunning verleend voor het plaatsen van een verkoopstand voor snoep, gebak en brood met een oppervlakte van 8 m² vóór het gebouw gelegen te 9000 Gent, Groentenmarkt 1. Deze vergunning wordt toegestaan bij wijze van gedoogzaamheid, mits naleving van de volgende algemene voorwaarden (artikel 4):

- de toelating kan te allen tijde worden ingetrokken, zonder dat dit tot enige schadevergoeding en tot terugbetaling van de betaalde belasting kan leiden;
- de vergunninghouder is burgerlijk aansprakelijk voor alle ongevallen die zouden kunnen voortspruiten uit het gebruik van onderhavige vergunning;

en mits naleving van volgende bijzondere voorwaarden :

- etenswaren moeten op minstens 0,50 m hoogte uitgestald worden;

- de uitbater/verkoper dient zich steeds aan de eigen standplaats/verkoopstand op te stellen en mag zich in geen geval ophouden bij de standplaats/verkoopplaats van de anderen;
- bij het verkopen of laten proeven mogen de eigen waren aangeprezen worden, maar men mag in geen geval negatieve publiciteit voeren of laten voeren over de producten van concurrenten;
- samplen is verboden;
- de openbare weg mag slechts van 8u00 tot 22u00 ingenomen worden;
- bij niet-naleving van de hierboven vermelde voorwaarden wordt de vergunning opgeheven.

Hetzelfde lot ondergaat de vergunning van 6 november 2012 van de bvba Uni-Choc, die onder dezelfde voorwaarden eveneens een nieuwe vergunning toegekend krijgt.

IV. Rechtspleging

4. Op de vraag van de verwerende partij om de stad Gent, rechtspersoon waarvan het college van burgemeester en schepenen en de burgemeester een orgaan zijn, buiten de zaak te stellen, wordt niet ingegaan.

V. Ontvankelijkheid van het beroep

Standpunt van de partijen

5.1. In haar inleidend verzoekschrift doet de verzoekende partij gelden dat de eerste bestreden beslissing haar vergunning schorst, zodat haar belang bij de vernietiging ervan evident is. Het feit dat deze beslissing inmiddels haar uitwerking heeft gehad, ontneemt haar haar belang niet. Uit niets blijkt dat de wetgever de bedoeling zou hebben gehad om rechtshandelingen met een tijdelijk karakter uit het vernietigingscontentieux te sluiten.

5.2. De verwerende partij werpt in haar memorie van antwoord op dat het belang van de verzoekende partij bij de vernietiging van de eerste bestreden beslissing louter moreel van aard is. De verzoekende partij heeft geenszins verlies geleden door de schorsing van de vergunning voor een periode van twee weken. Daarenboven werd haar vergunning niet ingetrokken, maar werd haar een gelijkaardige vergunning verleend.

Zij wijst er verder op dat in een verzoekschrift slechts één beslissing kan worden aangevochten, behoudens wanneer meerdere beslissingen onlosmakelijk met elkaar verbonden zijn. Tussen de bestreden beslissingen bestaat geen dergelijke band. Deze beslissingen staan op zichzelf, waarbij de tweede bestreden beslissing geen gevolgakte is van de eerste bestreden beslissing.

Verder betoogt zij dat de vergunning van 30 april 2014 identiek is aan de vergunning van 2 mei 2011, behoudens de toegevoegde modaliteiten. Deze nieuwe modaliteiten kunnen de verzoekende partij onmogelijk een nadeel berokkenen, nu zij zelf stelt zich steeds aan deze modaliteiten te hebben gehouden. De verzoekende partij mist dan ook het vereiste belang om tegen de tweede bestreden beslissing op te komen.

Tot slot meent zij dat de verzoekende partij geen middelen ontwikkelt tegen de tweede bestreden beslissing.

5.3. In haar memorie van wederantwoord herhaalt de verzoekende partij, wat de eerste bestreden beslissing betreft, dat deze beslissing haar vergunning heeft geschorst, wat haar een belang verleent om deze beslissing aan te vechten.

Gelet op de strengere voorwaarden brengt de tweede bestreden beslissing haar in een minder gunstige juridische positie, zodat zij over het belang beschikt om ook deze beslissing te bestrijden. Bovendien lijkt het alsof de burgemeester haar om redenen van nieuwe feiten of, meer in het algemeen, haar

gedrag, strengere voorwaarden heeft moeten opleggen, hetgeen allerminst het geval is.

Wat het gebrek aan verbondenheid tussen de beide bestreden beslissingen betreft, meent de verzoekende partij dat er wel degelijk een band tussen deze beslissingen bestaat. Indien er immers geen noemenswaardige calamiteit was tussengekomen, met de schorsing van de vergunning tot gevolg, zou evenmin een nieuwe vergunning met strengere voorwaarden zijn toegekend. Met andere woorden is de tweede bestreden beslissing wel degelijk een gevolgakte van de eerste, minstens is de tweede bestreden beslissing in substantie ingegeven door dezelfde motieven als diegene die aan de eerste bestreden beslissing ten grondslag liggen.

5.4. De verwerende partij stelt in haar laatste memorie niet aan te dringen op de exceptie ten aanzien van de eerste bestreden beslissing.

Beoordeling

6.1. De verwerende partij doet in haar laatste memorie afstand van haar exceptie ten aanzien van de eerste bestreden beslissing, zodat deze niet dient te worden onderzocht.

6.2. De eerste bestreden beslissing schorst verzoeksters vergunning van 2 mei 2011 voor een periode van twee weken. De tweede bestreden beslissing heft deze vergunning op en verleent haar een nieuwe vergunning onder gewijzigde modaliteiten. Tussen deze beide beslissingen, die op dezelfde feiten teruggaan, bestaat er een voldoende samenhang om de nietigverklaring ervan in één en hetzelfde verzoekschrift te kunnen vragen.

6.3. De verzoekende partij beschikt voorts over het rechtens vereiste belang om de tweede bestreden beslissing, waarbij haar bijkomende vergunningsvoorwaarden worden opgelegd, met een annulatieberoep te

bestrijden. Het feit dat de verzoekende partij erkent zich steeds aan deze voorwaarden te houden, doet hieraan geen afbreuk.

6.4. Waar de verwerende partij opwerpt dat de verzoekende partij geen middelen ontwikkelt tegen de tweede bestreden beslissing, dient ten slotte vastgesteld dat minstens het tweede middel deels tegen de tweede bestreden beslissing is gericht.

De excepties zijn ongegrond.

VI. Onderzoek van de middelen

Uiteenzettting van het eerste middel

7.1. De verzoekende partij neemt een eerste middel uit de schending van artikel 4 van de politieverordening op de privatieve ingebruikneming van de openbare weg van de stad Gent van 21 maart 2005 (hierna: de politieverordening), alsook “uit de onbevoegdheid van verwerende partij[…] om de bestreden beslissing te nemen bij gebrek aan wettige basis daartoe gezien de onwettigheid van de Politieverordening, op zijn beurt afgeleid uit de schending van artikel 7 van het decreet d’Allarde van 2 en 17 maart 1791 (vrijheid van handel en nijverheid) en de Dienstenrichtlijn (Richtlijn 2006/123/EG) iuncto het wettigheidsbeginsel zoals verwoord in artikel 159 van de Grondwet”.

Ter adstructie van dit middel voert de verzoekende partij aan dat het eerste bestreden besluit steunt op artikel 135, § 2, van de nieuwe gemeentewet en artikel 4 van de politieverordening.

Zij bekritiseert artikel 4 van de politieverordening als geldige grondslag voor de eerste bestreden beslissing, aangezien deze bepaling niet in de mogelijkheid tot schorsing van een vergunning voorziet. Voor zover de schorsing als een tijdelijke intrekking dient te worden beschouwd, is deze in de politieverordening voorziene “algemene intrekkingsmogelijkheid”, “niet

rechtsgeldig tot stand gekomen". Immers is een algemene intrekking, zonder daaraan enige voorwaarde te verbinden, strijdig met de vrijheid van handel en nijverheid. Alleen noodzaak mag een excuus vormen voor een bepaalde vrijheidsbeperkende maatregel. Te dezen wordt niet bewezen dat enkel de onbegrensde intrekkingsmogelijkheid de ordeverstoring herstelt. Een effectieve tussenkomst ten aanzien van de bvba Uni Choc zou de algemene rust hebben bevorderd. Het preventief opleggen van een bijkomende administratieve beperking is disproportioneel ten overstaan van het nagestreefde doel en er bestaan geen aanwijzingen dat de algemene politiebevoegdheid van de burgemeester niet zal volstaan om de openbare orde te garanderen. De eerste bestreden beslissing kan niet rechtsgeldig steunen op artikel 4 van de politieverordening, nu deze politieverordening onwettig is.

De "bestreden beslissing" heeft geen wettige basis, "is in het licht van het besproken middel overigens ook op zichzelf onwettig en kan niet worden verantwoord op grond van de artikelen 135 Nieuwe Gemeentewet of artikel 4 van de Politieverordening".

7.2. In haar memorie van wederantwoord stelt de verzoekende partij dat uit de formele motivering van de eerste bestreden beslissing duidelijk blijkt dat dit besluit enkel steunt op artikel 4 van de politieverordening en artikel 135, § 2, van de nieuwe gemeentewet. Artikel 133 van de nieuwe gemeentewet wordt nergens vermeld, zodat deze bevoegdheidsbasis naderhand niet kan worden aangevoerd. De redenering van de verwerende partij aangaande artikel 4 van de politieverordening – namelijk dat het mindere zou mogen van zodra het meerdere is bepaald – gaat niet op. Immers werd in het verzoekschrift reeds uiteengezet dat het meerdere, zijnde de intrekking, op een onwettig voorschrift berust, zodat ook het mindere, de schorsing, niet kan worden verantwoord op basis van deze onwettige politieverordening.

7.3. De verzoekende partij voegt in haar laatste memorie nog toe dat de burgemeester toepassing diende te maken van de artikelen 134*ter* en

134*quater* van de nieuwe gemeentewet, als *lex specialis* die voorgaat op artikel 135, § 2, van de nieuwe gemeentewet.

Uiteenzetting van het tweede middel

8.1. De verzoekende partij roept in een tweede middel de schending in van artikel 135 van de nieuwe gemeentewet en van het zorgvuldigheids-, het materiëlemotiverings-, het vertrouwens- en het redelijkheidsbeginsel als algemene beginselen van behoorlijk bestuur.

Zij voert aan dat de eerste bestreden beslissing niet op deugdelijke motieven is gesteund, minstens kunnen de weergegeven motieven de opgelegde sanctie niet verantwoorden. De feiten waarnaar de verwerende partij verwijst, zijn immers allen toe te schrijven aan de bvba Uni Choc of haar zaakvoerder S.B. en niet aan haar. Deze feiten kunnen haar dan ook niet verweten worden.

Verder ziet de verzoekende partij een tegenstrijdigheid in de motieven en een schending van het vertrouwensbeginsel, nu de eerste bestreden beslissing overweegt dat bij nieuwe feiten de vergunning definitief zal worden ingetrokken, terwijl de tweede bestreden beslissing de vergunning definitief intrekt zonder dat zich nieuwe feiten hebben voorgedaan.

Nu het bestuur op 6 mei 2010 aan de verzoekende partij heeft beloofd om de vergunning van de bvba Uni Choc bij een volgend incident in te trekken, schendt zij, door de vergunning van de verzoekende partij te schorsen, het vertrouwensbeginsel. Het gedrag van het bestuur, waarbij dit laatste “eerst gedurende 5 jaar van conflicten de eigen indolentie tegenover het wangedrag van [S.B.] oftewel UNI-CHOC bvba verantwoord[t] door de afwezigheid van relevantie voor de openbare orde te benadrukken, om dan nu ineens dezelfde problematische verhouding tussen de uitbaters/verkopers formeel aan te merken als doorslaggevend motief voor de schorsing van de vergunning van beide

uitbaters, gezien de vermeende relatie ervan met de verstoring van de openbare orde en rust", acht de verzoekende partij kennelijk onredelijk.

Tot slot stelt de verzoekende partij dat de eerste bestreden beslissing helemaal geen doelmatigheid vertoont in relatie tot artikel 135 van de nieuwe gemeentewet. De verwerende partij slaagt er niet in aan te tonen dat de openbare orde in het gedrang komt.

8.2. In haar memorie van wederantwoord stelt de verzoekende partij nog dat uit de motieven van de eerste bestreden beslissing blijkt dat het jarenlange conflict en de escalatie ervan de aanleiding zijn geweest tot het schorsen van de vergunning. Uit de door de verwerende partij bijgebrachte stukken blijkt duidelijk dat de bvba Uni Choc de schuldige is. Pas na een handgemeen tussen de beide partijen, incident dat de pers haalt, beslist het bestuur om op te treden, terwijl de verzoekende partij en andere handelaars uit de buurt al jarenlang smeken om maatregelen tegen de zaakvoerder van de bvba Uni Choc. Nu de verzoekende partij geen schuld heeft aan dit conflict, kan zij ook niet gesanctioneerd worden met een schorsing van haar vergunning. De verwerende partij laat "[i]n wezen [...] als het ware uitschijnen dat hun bevoegdheid pas het levenslicht zag zodra zij een feitelijke aanknoping ontwaarden om tegen beide vergunninghouders op te treden".

8.3. De verzoekende partij doet in haar laatste memorie nog gelden dat de schending van het vertrouwensbeginsel vaststaat, dat het ook vaststaat dat de aan haar opgelegde maatregel verder is gegaan dan noodzakelijk voor het herstel van de openbare orde en zelfs onnodig was met het oog op een toekomstige beveiliging. Zij wijst daarbij op de "buitensporige daadkracht en voortvarendheid van verwerende partij[…] om beide vergunningen te schorsen en dit meteen voor een periode van twee weken".

Beoordeling van het eerste en het tweede middel

9.1. Artikel 135, § 2, van de nieuwe gemeentewet luidt:

"De gemeenten hebben ook tot taak het voorzien, ten behoeve van de inwoners, in een goede politie, met name over de zindelijkheid, de gezondheid, de veiligheid en de rust op openbare wegen en plaatsen en in openbare gebouwen.

Meer bepaald, en voor zover de aangelegenheid niet buiten de bevoegdheid van de gemeenten is gehouden, worden de volgende zaken van politie aan de waakzaamheid en het gezag van de gemeenten toevertrouwd:

1° […]

2° het tegengaan van inbreuken op de openbare rust, zoals vechtpartijen en twisten met volksoploop op straat, tumult verwekt in plaatsen van openbare vergadering, nachtgerucht en nachtelijke samenscholingen die de rust van de inwoners verstoren;

3° het handhaven van de orde op plaatsen waar veel mensen samenkomen, zoals op jaarmarkten en markten, bij openbare vermakelijkheden en plechtigheden, vertoningen en spelen, in drankgelegenheden, kerken en andere openbare plaatsen;

4° […]

5° […]

6° […]

7° het nemen van de nodige maatregelen, inclusief politieverordeningen, voor het tegengaan van alle vormen van openbare overlast."

9.2. De verzoekende partij maakt in haar verzoekschrift niet aannemelijk dat de eerste bestreden beslissing geen afdoende grondslag vindt in de voormelde bepaling, die de burgemeester onder meer de bevoegdheid verleent om ter vrijwaring van de openbare orde en veiligheid de nodige maatregelen te nemen.

Opdat de maatregel *ex* artikel 135, § 2, van de nieuwe gemeentewet naar recht verantwoord zou zijn, is vereist en voldoende dat er genoegzaam aangetoonde, concrete ordehandhavingsbehoeften voorhanden zijn waarmee de maatregel een redelijk verband van evenredigheid vertoont. Die evenredigheid is een zaak van afwegen van alle betrokken en relevante gegevens en belangen waarbij de maatregel niet meer pijn mag doen dan noodzakelijk om de gevaarsdreiging of het risico te keer te gaan. Is, zoals hier, de formelemotiveringsverplichting van toepassing, dan moet deze afweging afdoende in de motieven van de maatregel tot uitdrukking worden gebracht.

9.3. Aan de voormelde vereisten is *in casu* voldaan.

Wat de vereiste van “genoegzaam aangetoonde, concrete ordehandhavingsbehoeften” betreft, wordt in de eerste bestreden beslissing gewezen op de escalatie van het conflict tussen de verzoekende partij en S.B. op 8 april 2014. Gesteld wordt daarbij dat de verzoekende partij “erkend heeft dat er tussen [haar] verkoper [C.D.] en [S.B.] feitelijkheden zijn voorgevallen (duwen, kopstoten, agressief verbaal gedrag, …)”, dat “de feiten die zich afgelopen week voordeden een ongekende escalatie kenden waardoor de openbare orde en veiligheid ernstig werd verstoord”, dat “de vechtpartij het voorlopig eindpunt vormt van een strijd om klanten te lokken met voortdurende scheldpartijen, verwijten, intimidatie en zelfs gerechtelijke tussenkomsten” en “dat er diverse pogingen tot bemiddeling werden ondernomen, onder meer een voorstel van overeenkomst via de politie op 26 september 2013, welke tot op heden geen enkel resultaat hebben opgeleverd”.

De escalatie van 8 april 2014, waarbij geen van de twistpartijen zich onbetuigd hebben gelaten, zoals ook uit het ter zake opgemaakte proces-verbaal (zie randnummer 3.3) blijkt, verantwoordt op zich naar redelijkheid de tijdelijke schorsing van de vergunning van de bvba Uni Choc én van de verzoekende partij, ter vrijwaring van de openbare orde en veiligheid. Gelet op deze escalatie, waarin beide partijen een aandeel hebben, en gezien de preventieve aard van de bestreden schorsingsbeslissing, is het voorts van geen belang te weten wie schuld heeft aan eerdere incidenten tussen de beide twistpartijen. Een schorsing voor de duur van twee weken, komt de Raad van State ten slotte niet voor als een maatregel die de conflicterende partijen meer pijn zou doen dan noodzakelijk om het risico op een nieuwe ontsporing van het conflict tegen te gaan.

9.4. Nu artikel 135, § 2, van de nieuwe gemeentewet zich als een afdoende grondslag voor de eerste bestreden beslissing aandient, kan verzoeksters kritiek op artikel 4 van de politieverordening, waaronder de in dit verband aangevoerde schending van “artikel 7 van het decreet d’Allarde van 2 en 17 maart 1791” en “de dienstenrichtlijn […] 2006/123/EG”, hoe dan ook niet tot vernietiging van deze beslissing leiden. In zoverre is het middel onontvankelijk.

9.5. Waar de verzoekende partij eerst in haar laatste memorie nog aanvoert dat de eerste bestreden beslissing grondslag had dienen te zoeken in de artikelen 134*ter* en 134*quater* van de nieuwe gemeentewet, is dit laattijdig en is het middel evenzeer onontvankelijk. Bovendien overtuigt deze partij ook ten gronde niet met, wat de toepassing van artikel 134*ter* van de nieuwe gemeentewet betreft, haar loutere verwijzing naar "de belofte daartoe en de diverse aanleidingen inzake overtreding van de vergunning door de bvba Uni-Choc" en, wat de toepassing van artikel 134*quater* betreft, haar enkele verwijzing naar "de gebeurtenissen op 08/04/2014".

9.6. Uit het voormelde (zie randnummer 9.3) volgt dat de eerste bestreden beslissing op goede gronden is gestoeld. Uit hetgeen de verzoekende partij aanvoert, blijkt niet dat deze beslissing de aangevoerde beginselen zou schenden.

9.7. De tweede bestreden beslissing bekritiseert de verzoekende partij enkel op grond van het feit dat deze beslissing haar vergunning van 2 mei 2011 definitief intrekt, daar waar de eerste bestreden beslissing het voorhanden zijn van nieuwe feiten na 30 april 2014 als voorwaarde voor intrekking had gesteld, voorwaarde waaraan te dezen niet is voldaan.

De voormelde kritiek is echter niet van aard om de tweede bestreden beslissing te vitiëren, nu de vergunningsbeslissing van 2 mei 2011 uitdrukkelijk stipuleert dat zij bij wijze van "gedoogzaamheid" wordt toegestaan, dat deze vergunning door de tweede bestreden beslissing ook niet wordt ingetrokken maar opgeheven, waarbij de verzoekende partij met eenzelfde beslissing onmiddellijk een nieuwe vergunning wordt toegekend onder voorwaarden waarop zijzelf, ter voorkoming van het ongewenst gedrag van haar concurrent S.B., heeft aangestuurd en waarop zij geen enkele inhoudelijke kritiek uit.

9.8. De middelen zijn, in zoverre ontvankelijk, ongegrond.

VII. Vordering tot schadevergoeding

10.1. In haar memorie van wederantwoord vraagt de verzoekende partij, gelet op de manifeste onwettigheid van de beide bestreden beslissingen, een schadevergoeding van 3000 euro.

10.2. Aangezien het beroep moet worden verworpen, is er hoe dan ook geen grond om de eis tot betaling van een schadevergoeding in te willigen.

BESLISSING

1. De Raad van State verwerpt het beroep.

2. De verzoekende partij wordt verwezen in de kosten van het beroep tot nietigverklaring, begroot op 200 euro.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van vijftien september 2015, door de Raad van State, Xe kamer, samengesteld uit:

Pierre Lefranc,	wnd. kamervoorzitter, staatsraad,
Jan Clement,	staatsraad,
Stephan De Taeye,	staatsraad,

bijgestaan door

Greta Scheveneels,	griffier.

De griffier **De voorzitter**

Greta Scheveneels **Pierre Lefranc**